

La primera vegada

No podia sofrir més aquell ofec, l'angoixa i el neguit per saber el que estava succeint realment portes enfora feia que les puntes d'aquell paper setinat on m'havien imprès s'anessin cargolant i la tinta, fins aleshores brillant i lluent, comencés a esborronar-se per la humitat de la suor que patia dins d'aquell portafolis on era arxivada. Des de dins del calaix havia estat sentint les converses entretallades de la meva prenedora amb la seva parella: de bon matí el cel s'havia tapat; una pluja fina i persistent portava un parell d'hores caient i calia trucar els amics per suspendre la barbacoa; els nens, xops de dalt a baix pels jocs dins dels tolls d'aigua que s'havien fet al jardí, pujaven a la seva habitació per canviar-se; el vent cada cop bufava més fort; els porticons de la cuina espetegaven contra la finestra; la branca on l'avi havia muntat el gronxador s'havia partit i havia malmès la piscina, els danys eren importants. Els nervis em tenallaven, com a multirisc m'havien preparat per aquell moment, però totes les pòlisses sabem que davant del primer sinistre és difícil mantenir la serenor.

De sobte, una claror m'enlluernà, havien obert el calaix on era desada i em despullaven del plàstic protector que m'envoltava, part del logo de l'asseguradora s'hi va quedar enganxat, d'ençà de la data d'efectivitat que no veia la llum del dia. Em van llegir pausadament, fins i tot la lletra més petita, i em van deixar damunt de la calaixera amb un reneç que va retronar arreu del menjador, semblava ser que el vent, mesurat a la petita estació meteorològica del porxo d'entrada, no era prou fort perquè jo entrés en cobertura, em vaig sentir decebuda, no podia ser que, després de tant de temps esperant la meva oportunitat, no pogués demostrar la meva vàlua.

Des d'aquella talaia estant de color cirerer on m'havien abandonat veia les branques de l'arbre que restaven senceres picar amenaçadorament la finestra que donava al jardí, el vent cada cop més fort les feia cruixir i el tronc es recorbava com una espiga de blat enmig del camp. Una forta remor va recórrer el sostre de la casa, la prenedora va pujar d'una revolada cap el pis de dalt i, tot cridant, anunciava que per un cop d'aire l'antena de TV havia cedit i amb la caiguda arrossegava les teules que trobava al seu pas. Novament unes mans em van prendre amb força i em

van rellegir, neguitoses em van dur fins el porxo i un crit d'alegria va esclatar, la ràfega de vent havia quedat marcada a l'aparell mesurador amb un màxim de 85km/h !!, semblava que finalment m'estrenaria com a pòlissa d'assegurances, ja m'ho imaginava... em durien al meu corredor per declarar el sinistre, és parlaria de les meves esplèndides cobertures i els meus adequats capitals garantits, seria l'enveja de la resta de pòlisses, res a veure amb el copet que va cobrir la pòlissa d'autos del pare o el braç trencat del nen que va solucionar la de salut, gràcies a mi, a la pòlissa multirisc de la llar, la família sortiria indemne de les despeses d'aquella terrible ventada de primavera.

Tot d'una però, el vent s'enfurismà, augmentà la seva intensitat i va començar a fer volar tota mena de runes i objectes per l'aire. L'arbre del jardí, ja amputat d'una de les seves branques que jeia a la bora de la piscina, va cedir a la força de la natura i va caure damunt del porxo amb un terrabastall ensordidor, la mà que em sostenia es va obrir en la seva fugida i vaig sortir pels aires dansant com si fos un estel, em vaig sentir morir al veure com m'allunyava del que havia estat el meu continent i contingut, adéu elogis, adéu reconeixements..

En despertar tota enterbolida, vaig veure'm damunt d'un despatx envoltada de dossiers i carpetes, estava rebregada i bruta. Davant meu, el corredor i la meva prenedora parlaven alegrement sobre la sort d'haver-me recuperat d'aquell bassal d'aigua després d'aquella sobtada tempesta, dels mesuradors meteorològics que havien determinat que la força del vent havia ultrapassat els 130 km/h i de que finalment seria el Consorci qui es faria càrrec de totes les despeses del sinistre; en sentir aquelles paraules vaig enfollir d'alegria, quin èxit més inesperat, no només havia deslliurat a la família del pes de les reparacions sinó que la meva asseguradora també s'alliberava de la càrrega d'aquesta despesa, dos pardals d'un sol cop!!, ara si que seria la pòlissa més lloada de la casa, ara si que seria la més envejada de totes, ara si que podria tornar a descansar al calaix amb la sensació d'haver complert amb escriure la meva feina, digna i cofoia.

Xavier Pou